

k tomuto účelu používají koutové odrážače. Tyto prostředky musí být na těchto osách umístěny nejméně jeden den předem, aby si na ně nepřítel do určité míry zvykl. Provádět maskování pomocí koutových odrážačů těsně před zahájením přesunu nemá žádný smysl, poněvadž tyto zrovna tak poutají pozornost lokátorů jako skutečné cíle.

Rozsah maskování bude pak záviset na dosahu pozemních lokátorů. Bude to zpravidla zhruba do 20 km od předního okraje fronty. Je nutno proto zvážit, zda nebude lépe pomocí koutových odrážačů vytvořit celé klamné směry, čímž bude pozornost nepřítel rozptýlena.

Maskovací opatření budou pak provádě-

děna v rámci operačního maskování péčí frontu.

Kromě těchto složek budou se na zabezpečení dalekých přesunů armády druhého sledu, jak autoři správně zdůraznili, podílet i složky mimovojskové, ať již půjde o složky MV, nebo ministerstva dopravy. Na úpravě cest se budou však v široké míře podílet i jednotky a útvary týlu.

Je proto nutno, aby při plánování dalekých přesunů byly všechny tyto podmínky a možnosti zváženy tak, aby jich mohlo být organizovaně využito v co nejširší míře.

Cím lépe bude všech možností k zabezpečení přesunu v daném prostoru využito, tím úspěšnější bude možno přesun uskutečnit.

Některé problémy materiálního a technického zabezpečení armádní útočné operace

(VM čís. 6/60)

Major Miroslav Gregorovič

V článku pplk. CSc. Olivy mě zaujaly některé dobré názory, jejichž realizace může odlehčit vojska a zvýšit jejich manévrovost. Na druhé straně chci se vyjádřit k otázkám tankového zabezpečení vojsk, které má své zvláštnosti a nelze je řešit způsobem, jak navrhuje autor.

★ ★ ★

Vyprošťování a odsun poškozených tanků. V této otázce jde o to, co mají vojska všechno dělat? Většina vyprošťovacích prostředků je u útvarů a svazků a i v budoucnosti u nich zůstane. Proč tomu tak musí být? Tanková technika je využívána v prvních sledech sestav vojsk. Je složitou a drahou technikou a nelze ji při poškození zanechávat na bojišti. Zvláště ne v soudobém boji, kdy bude docházet k rychlému střídání druhů bojové činnosti, v nichž bude terén s poškozenou tankovou technikou přecházet do rukou hned té, hned oné bojující strany a kdy se budou pohybovat po bojišti zbylé skupiny nepřítel. Bylo by nerozumné mít v počátečním stavu útvarů a svazků vyprošťovací tanky jen pro pomoc uvázným bojeschopným tankům.

V armádě může být za den 10 % ztrát, z nichž může být 75 % návratných. Počítáme-li, že v armádě je 1000 tanků, pak ze 75 návratných tanků je nutno zpravidla

90 % (68 tanků) za den vyprošťovat a odvést do úkrytu. Nemám na mysli odsun do hnízd nebo shromaždišť poškozené techniky. Neprovádět odsun poškozených tanků z bojiště by mohlo vést k tomu, že by se mohl zmenšit počet nenávratně ztracených tanků z 25 % až na 90 %. V útočné operaci se musí rovněž počítat s tím, že je rozhodující provádět opravy tanků na bojišti a včas je vracet znovu do boje. Bojová činnost nekončí jednou útočnou operací. Po deseti dnech bojů by armáda při odstraňování jen poruch a běžných oprav u svazků mohla mít také jen 300–400 tanků (z původních 1000). S tímto počtem by asi nebyla schopná k zasazení do další útočné operace.

Obdobně je tomu i u obrněných transportérů, které mají svůj podíl na pohyblivosti vojsk a možnosti vést rychlé operace v podmínkách použití ZHN. Počet je přibližně stejný. Ztráty možno předpokládat menší. Pracnost jejich oprav bude rovněž

menší, avšak dílenská kapacita a vezené záložní díly a skupiny budou k tomu rozhodně potřebné.

Zásadně řešit tyto problémy nelze armádními a frontovými prostředky proto, že vojska bojují na značných prostorech, na směrech a odtržené od ostatních sil. Za těchto podmínek, zvláště u tankové techniky, již je početně podle ostatních zbraní vždy málo, by zůstávalo na bojišti bez pořádné ochrany, bez včasné pomoci a mimo bojovou činnost, značný počet nepotřebnější techniky. Její nalezení, shromáždění a návrat do boje by byl velmi těžký. (Tento způsob technického zabezpečení použil německý Wehrmacht ve druhé světové válce. Prováděl tzv. „centralizované opravy tanků“ v pojízdných a většinou stabilních závodech. To způsobilo takový pokles počtu tanků ve vojscích, že po krachu blitzkriegu rychle přecházeli k „decentralizovanému provádění oprav“ a k činnosti vojsk vedoucí k záchraně každého poškozeného tanku.)

Decentralizovaný způsob oprav tankové

techniky nese s sebou problém vezených zásob záložních dílů. Je velkou nevýhodou, že je nelze jako jiný materiál těžít z místních zdrojů, kořistit nebo vyrábět v podnicích civilního sektoru. Druhou nevýhodou je, že je nelze spotřebovávat jako proviant nebo intendantní materiál, ale „výběrově“. tzn. každá oprava si žádá jen potřebný dílec, podskupinu či skupinu ze záložních dílů.

Vezené zásoby záložních dílů mají v soupravě složení, které umožňuje provést 10 oprav. To ale neznamená, že po provedení jedné musí být vždy možné provést další. Co když vyžaduje právě spotřebovanou podskupinu, která je v soupravě jen v jednom exempláři? Proto snížení vezených zásob záložních dílů pro tankovou techniku je možné jen v tom případě, když bude mít opravářský dispečink dostatek spojovacích prostředků a dostatek prostředků k dopravě žádaných druhů záložních dílů vzdušnou cestou, a to přímo do hnízd poškozené techniky.

★ ★ ★

Závěrem chci říci, že není možné v tankovém technickém zabezpečení navrhovat a provádět změny bez hlubokého rozboru problémů, jejichž řešení je v podstatě rozdílné od řešení materiálního zabezpečení a často i od řešení obdobných problémů v automobilním nebo dělostřeleckém technickém zabezpečení.